

Apel Slægtstalen 2010

Kære slægt,

Jeg har af Carsten fået overdraget det ærefuld hverv at holde slægtstalen 2010. Ikke nogen nem opgave for vi har vel ikke i familien nogen, som kan entertaine som Carsten eller Manne, som han jo ofte bliver kaldt i familiens skød. Men man kan jo ikke sige nej til en opfordring!

Vi har i dag besøgt Gåsetårnet og ruinerne af borgen i Vordingborg. Det kan være svært, når man står over for nogle gamle murbrokker og alene med fantasien skal fremkalde billeder af de store begivenheder, der har fundet sted i Vordingborg. Det er ikke nemt at fatte, at i 1100-tallet var Vordingborg landets hovedstad, indtil København tog over. At borgen her i Vordingborg var hjemsted for 3 Valdemar konger – Den Store, Sejr og Atterdag. Men vi kan tænke på, hvordan den ene generation efter den anden siden da, først har kendt det storslåede bygningsværk, siden blot registreret resterne af noget, der var en gang.

Hvis man beskæftiger sig med historien, indser man hurtigt, hvor lille en brik vi selv er i det store hele. Hvordan den ene generation bygger oven på den anden. Men alle brikkerne er vigtige for helheden. Enhver Apel ane, som vi ser på Kaspers slægtstræ, har en historie, som også er en del af slægtens historie. En historie, der begyndte i Tyskland spredte sig til Danmark og siden hen helt til New Zealand.

Men hvad skal en slægtstale egentlig indeholde? Det er jo op til den enkelte taler at afgøre, men jeg har valgt at fortælle lidt om nogle af slægtens medlemmer. Der vil selvfølgelig være mange af jer, der kender det hele, men så kan I bare læne jer tilbage og være enige eller uenige. Men for den yngre generation og for de eventuelt nytilkommende vil det måske være med til at levendegøre nogle af personerne på anetræet, som man ikke kender så godt. I der var her sidste år, så og hørte Carsten, men måske var I ikke helt klar over, hvor han egentlig stammede fra.

Carsten er jo barnebarn af Peter Apels datter Antoinette, som han fik i sit første ægteskab med Marie Lucie Rasmussen. Nette elskede at synge sange og viser og kunne selv i en høj alder huske lange tekster. Carstens mor var Inge og hans to søskende er Claus og Merete. Carsten tilhører en gren af familien, hvor musik og sang var en naturlig del af livet. Der er mange af os, der har oplevet nogle stjernestunder på Buddingevej i Lyngby, der i mange år dannede rammen om

denne gren af slægtstræet. Nu er den spredt rundt i Nordsjælland, men hos alle kan man være sikker på en sjov bemærkning og kreativitet i køkkenet, som de uden tvivl har lært hjemmefra, der var ingen som deres mor, Inge, der kunne få en leverpostej eller spegepølsemad til at stråle.

Kontraster er der nok af i slægten. Vi har grene, der kan synge og underholde til stor fryd for den del af familien, der ikke har en tone i livet. Hold øje med koncertkalenderen, hvis Kasper er i jeres område. Det er altid en stor oplevelse at se Kaspers professionalisme, når han står foran et af sine kor og fortæller og dirigerer.

Jeg selv kommer fra en gren af familien, hvor kodeordene måske mere er ro, regelmæssighed og rengøring. Jeg er, som mange af jer ved, datter af Peters Apel yngste datter Ebba, som han fik i sit andet ægteskab med Ane Marie Christine Apel. Min mor, som i dag er 93 år, er en kvinde som sætter stor pris på, at der er orden i tingene, og tingene bliver gjort på den rette måde. Det har hun forsøgt at give videre til mig. Jeg har dog kæmpet for at få lidt mere mod og impulsivitet ind i min tilværelse. Det er da også lykkedes til en vis grad, jeg fik i hvert fald hentet min ægtemand Gavin i England.

Min mor var også forbindelsesled mellem Peter Apel og hans bror Valdemar, som boede i Ålborg, idet det var hende der førte pennen, da Peter Apel de sidste år var lam og ikke kunne skrive, men stadig var levende interesseret i, hvad der skete i familien og udenfor. Af denne gren har vi været så heldige at få kontakt til hans barnebarn Merete Metzloff og hendes familie, som vi så for første gang sidste år.

Jeg kunne blive ved, men der skal også være stof til talerne i fremtiden.

Mange af slægtens medlemmer har vi måske næsten glemt, og mange kender vi slet ikke, men ved en fælles indsats kan vi gøre mange af dem levende i vores bevidsthed og dermed føle at de stadig er blandt os. Så længe der bliver talt om mennesker, lever de.

Når man mødes med sin slægt bliver det tydeligt, hvordan generne er blevet ført videre fra det ene led til det andet. Vi kan se, hvordan vi ligner vores mødre og fædre. Hvordan vi i mange tilfælde har fulgt i deres fodspor, men også hvordan vi har udviklet os og kommet videre i forhold til dem.

Jeg har set, at Vordingborg kommune har opfundet, det de kalder tænkebænke. En bänk, der er opstillet på et sted, hvor der er en speciel smuk udsigt. Her kan

man så sætte sig og tænke over tilværelsen – det der var – det der er – det der vil komme. Det er vel også det vi gør, når vi sidder bænket omkring bordene ved Maren Apels hus. Når vi sidder der, bliver vi ført ind i en verden af i går – her virker Dankortet ikke.

Jeg synes, vi igen i år kan sige, at vi har haft en vidunderlig dag, hvor vi har fulgt de traditioner vi i fællesskab har fået skabt. Kaffe ved Maren Apels hus, slægtssangen, gåture i det skønne Vintersbølle, hvor vores forfædre har levet og arbejdet. Der skal lyde en stor tak til arrangørerne, og især til Kasper og Anne-Marie. Uden deres utrættelige indsats ville vi ikke have haft denne herlige dag.

Nu mangler der kun en ting, nemlig at udpege næste års taler. Hvis der allerede sidder nogle, som har noget på hjertet til næste år, så sig bare til allerede i aften. Ellers må jeg gå hjem og tænke over det, og så vil en af jer få en opfordring. Jeg selv fik en mail fra Carsten, hvor han anførte, at en afvisning af opfordringen ville føre til en officiel bandlysning ved Apelslægtens næste besøg på Valdemarstenen – med afstemning om bods størrelse – samt betaling af samme, på stedet!

Så nu er det op til jer. Frem med talegaverne eller husk tegnebogen. På gensyn i 2011.

Marianne Halliley